

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 504/2016
02.11.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Живковић, адвокат из ..., против туженог Привредног друштва „ББ“ из ..., чији је пуномоћник Владимир Ђорђевић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 509/15 од 10.12.2015. године, у седници одржаној 02.11.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 509/15 од 10.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 421/13 од 23.02.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужила тражила да се утврди да је у периоду од 02.03.2012. године до 12.02.2013. године, била у радном односу код туженог, што је тужени дужан да призна; ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужила тражила да тужени изврши упис радног стажа у радну књижицу за временски период од 02.03.2012. године до 12.02.2013. године; ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужила тражила да јој тужени на име разлике мање исплаћене зараде за редовни и прековремени рад за период од 02.03.2012. године до 12.02.2013. године, плати појединачно опредељене месечне износе ближе одређене у изреци пресуде; ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужила тражила да јој тужени на име накнаде штете за неискоришћен годишњи одмор за 2012. годину плати 22.000,00 динара са каматом од 01.01.2013. године; ставом петим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиле којим је тражила да јој тужени уплати доприносе за обавезно здравствено и ПИО осигурање за период од 02.03.2012. године до 12.03.2013. године по важећим стопама на дан уплате; ставом шестим изреке, обавезана је тужила да туженом на име трошкова парничног поступка плати 66.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 509/15 од 10.12.2015. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Врању П1 421/13 од 23.02.2015. године у ставу првом, другом, четвртм и петом изреке. Ставом другим изреке, укинута је иста пресуда у ставу трећем и шестом изреке и у тим деловима предмет враћен истом суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У ревизији се указује да је у поступку пред другостепеним судом, учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 9. и 12. Закона о парничном поступку, међутим из ових разлога, ревизија не може да се изјави, имајући у виду ревизијске разлоге прописане чланом 407. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била ангажована као продавац у продајном објекту туженог у периоду од 02.03.2012. године до 12.02.2013. године. Странке нису закључиле уговор о раду, а тужени је тужилци исплаћивао новчану накнаду од 10.000,00 месечно. Тужилца је корисник права на социјалну помоћ преко Центра за социјални рад коју прима за себе, супруга и двоје деце, обзиром да су тужилца и њен супруг на евиденцији код Националне службе за запошљавање.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се утврди да је у радном односу код тужене, неоснован.

Закон о раду („Сл. гласник РС“, број 24/05, 61/05 и 54/09), у члану 30. став 1. прописује да се радни однос заснива уговором о раду, а у ставу 2. да уговор о раду закључује запослени и послодавац. Чланом 32. став 1. истог закона, прописано је да се уговор о раду закључује пре ступања запосленог на рад, у писаном облику, а ставом другим прописано је да ако послодавац са запосленим не закључи уговор о раду у складу са ставом првим овог члана, сматра се да је запослени засновао радни однос на неодређено време даном ступања на рад.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови прописани цитираним одредбама Закона о раду за утврђење да је тужилца засновала радни однос код туженог зато што је тужилца радећи код туженог, истовремено била и корисник права на новчану помоћ коју је остваривала преко Центра за социјални рад обзиром

да је била евидентирана као незапослено лице. У конкретном случају, странке нису закључиле уговор о раду јер би тужила закључењем овог уговора била брисана са евиденције незапослених лица и изгубила право на новчану накнаду, што упућује на закључак да између странака није било сагласности воља за закључење овог уговора у смислу члана 26. Закона о облигационим односима. Због тога нису испуњени услови за утврђење да је тужила била у радном односу код туженог.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном одлуком погрешно примењено материјално право. Приликом одлучивања Врховни касациони суд је ценио и остале наводе истакнуте у ревизији, али их није посебно образлагао, обзиром да нису од утицаја на доношење другачије одлуке.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић